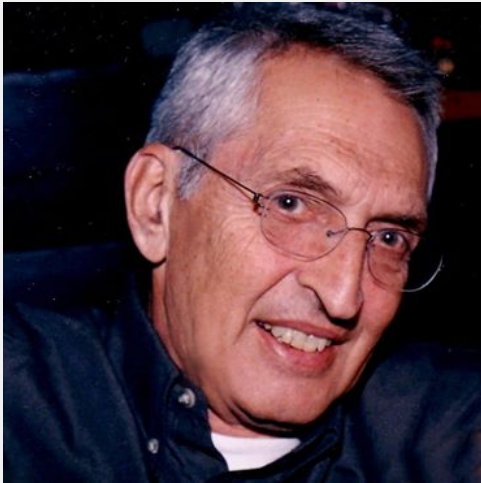

Γιώργος Ρούσης

Τελευταία μπροστά στην άνοδο των ακροδεξιών κομμάτων τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αναπτύσσεται μια επιχειρηματολογία υπέρ ενός **πανδημοκρατικού μετώπου** κατά της φασιστικής απειλής.

Αναφέρω ενδεικτικά ότι μόλις την περασμένη Κυριακή, ο **νέος γ.γ του Γαλλικού ΚΚ Φαμπιέν Ρουσέλ**, κατά την ομιλία του αμέσως μετά την εκλογή του, εκθείασε την συμμετοχή του κόμματός του στη συγκρότηση ενός τέτοιου μετώπου κατά της **Λεπέν**, ενώ παράλληλα στην ίδια λογική δήλωσε ότι θα εργαστεί για την **συνεργασία όλων των αριστερών δυνάμεων, σοσιαλιστικού κόμματος συμπεριλαμβανομένου**, για την αντιμετώπιση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής.

Η παραπάνω τοποθέτηση για την αντιμετώπιση της φασιστικής απειλής παραβλέπει ένα θεμελιακό δεδομένο.

Πρόκειται για το γεγονός ότι ο φασισμός είναι μια μορφή έκφρασης του καπιταλισμού, διαφορετική μεν από την αστική δημοκρατία, αλλά όπως κι εκείνη εκφραστής του **ίδιου περιεχομένου** που δεν είναι άλλο από την **δικτατορία της αστικής τάξης**.

Μάλιστα από μια άποψη η **δικτατορία της αστικής τάξης** εξυπηρετείται καλύτερα από την **αστική δημοκρατία**, διότι αυτή την βοηθάει πέρα από την **βία** να έχει και μια ευρεία **συναίνεση**.

Το γεγονός ότι οι φασιστικές ιδέες και αξίες μπορεί να γίνουν πιο εύκολα αποδεκτές απ' εκείνες του κομμουνισμού, καταδεικνύει ότι οι πρώτες είναι εκείνες με τις οποίες έχουν γαλουχηθεί οι άνθρωποι στα πλαίσια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Και αυτές οι αξίες δεν είναι άλλες από τον **ατομισμό**, τον **ανταγωνισμό**, την λογική **"ο άνθρωπος είναι λύκος για τον συνάνθρωπό του"** (homo homini lupus), τον **ρατσισμό**, τον **εθνικισμό**, την **τάξη**... κλπ τραβηγμένες στα άκρα τους.

Οι ίδιες αξίες ως συστατικά της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας, σε συνδυασμό με την **αποξένωση**, που γεννά ο καπιταλισμός, γίνονται αποδεκτές πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι οι αξίες μιας διαφορετικής ανθρωποκεντρικής, **κομμουνιστικής κοινωνίας**.

Αυτό ερμηνεύει και το ότι ο φασισμός, πόσω μάλλον όταν είναι **απούσα η επαναστατική αριστερά**, κατορθώνει να αποκτήσει την **ιδεολογική ηγεμόνευση** σε ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού, όπως συνέβη κατά τον **Γκράμσι**, με τον **ιταλικό φασισμό του Μουσολίνι**.

Από μια άλλη οπτική γωνία, το ότι η φασιστική ιδεολογία συνάδει πλήρως με την κυριαρχία του κεφαλαίου αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι σε καμία χώρα οι φασίστες δεν στράφηκαν στην πράξη **κατά του κεφαλαίου και της εργοδοσίας**, αλλά αντιθέτως όπως συνέβη στην ναζιστική Γερμανία, υποσκέλισαν τον αντιεβραϊσμό τους για να συμπλεύσουν αρμονικά με τους γερμανοεβραίους μεγαλοτραπεζίτες

Ρότσιλντ.

Αυτό σημαίνει, όπως πολύ ορθά επεσήμανε ο **Χορκχάιμερ**, ότι *εκείνος ο οποίος δεν θέλει να μιλήσει για τον καπιταλισμό, θα πρέπει το βουλώνει σχετικά με τον φασισμό*.

Με αυτά τα δεδομένα πλανάται πλάνη οικτρά οποίος πιστεύει ότι μπορεί να καταπολεμήσει τον **φασισμό** δίχως να καταπολεμήσει τον γεννήτορά του **καπιταλισμό**.

Το να σπας το αυγό του φιδιού αλλά να στηρίζεις το φίδι που το γεννά και το εκτρέφει, ιδιαίτερα στις περιόδους της κρίσης, είναι βέβαιο ότι οδηγεί στην αναπαραγωγή του, παρά στην εξαφάνισή του.

Έτσι λοιπόν, μόνον ένα **αντικαπιταλιστικό**, και όχι **γενικά και αόριστα ένα δημοκρατικό**, μέτωπο μπορεί να είναι πραγματικά αντιφασιστικό, και να οδηγήσει στην οριστική συνθλιβή του φασισμού, και στο *«Ποτέ πια φασισμός»*.